

# Til Glæde for Graad

## Om V-strukturen i Grundtvigs »håbssalme«

*Af Lise Helweg*

Har visse af Grundtvigs salmer en tredelt form, som er bygget op efter principper, der er beslægtet med dem, man finder i musikken? Og knytter en sådan form sig til en bestemt anskuelse i Grundtvigs teologi? Det er de spørgsmål, jeg her vil søge at give en foreløbig besvarelse af.

Med udgangspunkt i salmen *Vor Herre! til Dig maa jeg tye* (IV 5), vil jeg give en redegørelse for denne salmes opbygning og til anskueliggørelse heraf vise nogle opstillinger af de form-elementer, der indgår deri, og derefter forsøge at sammenfatte disse iagttagelser til en definition af salmens form.

Når man gennemlæser salmen i dens oprindelige version på 12 vers, er der to ting der falder i øjnene. For det første at v.6 og v.7 er bygget op over evangeliet til 1. søndag efter helligtrekonger - om den 12-årige Jesus i templet - som en art metamorfose; for det andet at v.8 synes så mærkelig bekendt. Verset lyder:

Er spæd Du, vor Herre, saa from,  
Dit Fadervor kan Du dog stamme  
Og Alt hvad Du beder Ham om,  
Han lover og gjør med det Samme...

Det var denne 'deja vue' - fornemmelse, der ved en gennemlæsning med henblik på en fælles analyse af salmen ved øvelsen hos Christian Thodberg<sup>1</sup> - fangede min opmærksomhed. At denne fornemmelse ikke bare var indbildning, men havde en særdeles nærliggende årsag, viste et blik tilbage på v.5, der lyder:

Er spæd Du kun hos os endnu,  
Som Haabet, der fattes end Vinger,

Guds Søn er dog sandelig Du,  
Og Himmelens Hær Dig omringer...

Den forbløffende overensstemmelse i de to vers' ord og indhold gjorde mig nysgerrig og fik mig til at lade blikket glide udad i salmen til de næste to vers, v.4 og v.9, og da det viste sig, at der også her var en sådan sammenhæng, fortsatte jeg salmen ud og konstaterede, at dette ordfællesskab versparrene imellem var et karakteristisk træk ved salmen.

## I

Lad os - som en naturlig følge af denne iagttagelse - prøve at stille versene op efter deres parvise sammenhæng, for bedre at kunne få et overblik. Af praktiske grunde springer jeg her et stadium i undersøgelsesforløbet over, så mine læsere ikke får lejlighed til selv at gå på opdagelse, men i nogen grad må følge min pegepind (se arbejdsblad bagest i bogen).

A. Sammenligner vi nu v.1 og v.12, v.2 og v.11, ser vi, at de spænder fra de stærkest mulige yderligheder, som kan udtrykkes med nogle få ordpar fra disse vers:

v.1	v.12
Fienderne mine	Guds Engle
Angest og Pine	Lyst og Fryd
v.2	v.11
Støv/Løv	Palmerne smaa
Helvedes Porte	Lysthuus/de Levendes Kilde

Og på lignende vis findes der for næsten hvert ord/sætning i v.1-2 et kontrasterende ord/sætning i v.11-12; de er med andre ord antonyme.

B. Går vi videre til v.3 og v.10, vil man bemærke, at det antonyme ordfællesskab nu afløses af en art synonymt ord- og sætningsfællesskab, som fortsætter i de næste to verspar, v.4 og v.9, v.5 og v.8, i en tættere og tættere sammenhæng:

v.3	v.10
Langt borte kan Du ikke være	Vor Herre! ja nu er Du nær, /
Du trøster saa ømt dine Kjære	Det kan vi paa Trøsten fornemme
v.4	v.9
Det hellige Ord	Dit Navn
I Hierter og Munde	Fra Læber
v.5	v.8
Er spæd Du...	Er spæd Du...
Haabet - fattes end Vinger	Fadervor - kan Du dog stamme
Guds Søn er dog sandelig Du	Og Alt hvad Du beder Ham om, / Han lover og gjør med det Samme
At løse vort Baand	Da læges vort Savn

Når jeg i starten af dette afsnit brugte så vag en vending som 'en art synonymt ord- og sætningsfællesskab', skyldes det, at fællesskabet mellem versparrene her består af flere elementer. Jeg vil kort antyde dem, før vi går videre til det sidste verspar.

v.3 + 10:

v.10 må betegnes som noget i retning af en bestyrket gentagelse af v.3's tøvende udsagn.

v.4 + 9:

v.9 - en synonym bekræftelse af v.4.

v.5 + 8:

v.8 - en blanding af ordgentagelser, synonymer og kompletterende sætninger.

Eksempel på det sidstnævnte ses i v.5 → v.8:

Guds Søn er dog sandelig Du → Og Alt hvad Du beder Ham om, /  
Han lover og gjør med det Samme; jf. Johs. 14,12-14.

C. Og så er vi nået frem til salmens midtervers, v.6 og v.7, de to 'evangelievers' om Herrens Huus<sup>2</sup>. Her finder vi eet væsentligt verskryds:

v.6  
Jesus skal opgro til  
mand (i ro)<sup>3</sup>

v.7  
Vi skal få barnekår og bede  
til Gud med hans Søn (i løn)<sup>3</sup>

Lad os et øjeblik standse op ved disse to midtervers. Ved at referere til evangelie-teksten til l.s.e.h3k. skiller de sig ud fra de øvrige vers og danner et hele, som dog klart er forbundet med det, der går forud, og det, der følger efter. En genfortælling af evangelie-teksten er der ikke tale om, snarere om en genklang deraf, som blander sig med genklange andre steder fra og danner et fint væv af temaer, der munder ud i en sammensmeltning af julenattens lovprisning: 'Ære være Gud i det højeste' og pinsetidens jublende fuglesang, der sætter det genskabte menneskes fornyede lovsang i relief:

Os lære paa ny  
Da Engle i Sky  
At sjunge, saa Fuglene tie!

Disse temaer skal jeg vende tilbage til i det følgende og her kun nævne, at ordet *Huus* synes at have stor associativ virkning og derved kalde billeder af andre huse/rum frem: 'det hellige Huus', 'min Faders hus', 'Herrens Huus', kirken, stalden, krybberummet, hjerterummet (Marias, vort); i v.11 konkretiseres billedet atter i 'Huset det lave' og 'Lysthuus'.

## II

Måske var det rimeligt her at resumere, hvad vi indtil nu har gjort af iagttagelser.

A. At der er verskrydsning mellem:

- v.1 + v.12
- v.2 + v.11
- v.3 + v.10
- v.4 + v.9
- v.5 + v.8
- v.6 + v.7

B. At vers 6-7 skiller sig ud fra de øvrige verspar, dels fordi de ikke

indeholder så klar en verskrydsning som de; dels fordi de refererer til en bestemt tekst, evangeliet til 1.s.e.h3k.

C. Og at der af de to ovennævnte faktorer fremgår en tredje, nemlig den at salmen falder i tre afsnit:

v.1-2 + v.11-12 står i kontrast til hinanden, og danner henholdsvis indledning og afslutning på salmen.

v.3-5 + v.8-10 er nært sammenknyttet gennem ordsammenhæng af synonym art, og forholder sig til hinanden som en bekræftende gentagelse (v.8-10) af et tøvende udsagn (v.3-5).

v.6 + v.7 danner et hele i kraft af deres evangeliske karakter, og er desuden salmens midte og dens akse.

### III

Med vor nyerhvervede viden 'in mente' kan vi nu læse forfra i *Vor Herre! til Dig maa jeg tye* og søge at trænge ind bag det sproglige udtryk, Grundtvig har givet salmen, til dens indhold.

#### v.1-2

Sproget er kraftfuldt, poetisk, tydeligvis beslægtet med sproget i de gammeltestamentlige salmer (anråbelsen af den fjerne Gud; ord som fjender, tjenere, dårer, etc.; se f.eks. Ps. 3-7).

v.1. Den historiske baggrund<sup>4</sup> for disse indledningsvers er rationalisternes angreb på kirken og dens opstandelsestro og den anfægtelse, det må have ført med sig for samtidens kristne. Men anfægtelsen synes her at være af mere personlig art. De ydre fjender er blevet til indre fjender ('Fienderne mine'), til angsten for at Gud er blevet fjern, og i sin fjernhed ikke længere forstår os, er ligeglad med os, ja, er afmægtig overfor vor nød.

v.2. Den talende prøver at holde sig fjenderne fra livet ved spottende at kalde dem for 'Daarer', men ekkoet af hvad de tænker, lyder i hans ører: 'I Muldet Du ligger, det sorte,/ Af Fader i Himlen ufrelst', og angstfulde, klaustrofobiske billeder af død og fortabelse trænger sig ind på ham:

Hensmuldret i Støv,  
Henveiret som Løv,  
Indspærret af Helvedes Porte.

Og i denne nød anråber han Gud med ordene 'Vor Herre! til Dig maa jeg tye'.

v.3-5

Sproget ændrer karakter, bliver lavmælt, inderligt. Som et barn der skræmt af mørket taler højt med sig selv, søger han trøst ved at nævne de tegn på Guds nærhed, der trods alt er ham så fortrolige, i en tale vendt mod Gud:

Det er mig dog vist over Alt:  
Langt borte kan Du ikke være.

v.3. Du trøster os jo altid, når vi af hjertet påkalder din hjælp; 'i Dig - vi leve og røres og ere'.

v.4. 'Du er i det hellige Ord,/ Du gav os i Hierter og Munde', i vor bøn og vor lovsang - og ingen af delene kan nogensinde forstumme.

v.5. Du er endnu så spæd i vore hjerter, at håbet knapt kan løfte sig fra jorden, men vi ved dog, at Du er Guds Søn; og som Skaberen gav os mæle, således kan også Du - ved vor dåbs korstegnelse - løse vort tungebånd, så vi atter kan bede og lovsynge<sup>5</sup>.

v.6-7

Sproget ændrer karakter, glider over i evangeliets billedtale her, hvor det skal afspejle beretningen om den 12-årige Jesus i templet.

Som tidligere nævnt (s. 251) består dette afsnit af flere temaer, som forbinder sig med andre ved associationer og danner en tilsyneladende ganske enkel fortælling om Jesu opvækst i hjemmet i Nazaret hos Joseph og Maria. Men der er flere lag, og dem vil jeg forsøge at skitsere i et tillæg til noterne.

Kort fortalt: her når vi frem til stedet, hvor håbet indfries. Den anfægtedes bøn og hans søgen tilflugt i dåbens barnekår mødes og smelter sammen med beretningen om Jesu 'barnekår', med Jesu bøn og Jesu vækst, og vi hører om, hvordan vi skal lære at bie - som børn - på Guds herlighed. Da vil julenattens englesang lyde i det genrejste menneskes lovsang, så selv pinsetidens fuglesang må forstumme derved.

v.6. Hvis Du fryser i vor fornuftskolde kirke, så lad - som i legenden

- engle bringe dit barnøomshjem til os, til vort hjerte, hvor Du kan vokse dig stor i det skjulte<sup>6</sup>.

v.7. Og der vil vi vokse op i løn, i den hellige families skød, og med Jesus til broder bede til Gudfader og bie på hans herlighed.

Da vil den ny lovsang opstå i vore hjerter - i taknemmelighed over julens evangelium:

Forvunden er nu al vor nød,  
os er i dag en frelser fød,  
Halleluja!

Og julenattens himmelske hærskarer vil lære os atter at synge Guds pris:

Guds engle der os lære brat  
at synge, som de sang i nat:  
Halleluja!

Bønnen er hørt, frelsen er blevet nutidig. V.6 og v.7 danner således salmens kerne, det sted, hvor forløsningen fra angst og tvivl sker, hvor den anfægtede finder nyt håb, så ny lovsang udspringer deraf.

Denne fortælling er en 'historie i historien'. Den er stedet, hvor evangeliets forkyndelse føder nyt liv, og er samtidig en afspejling af salmens totalitet, forløbet er det samme: templet i grus<sup>7</sup>- 'bede og bie' - os lære på ny.

Her vender billedet. Det spæde håb bliver nu et bestyrket håb efter mødet med evangeliet; det fremgår klart af tonen i de næste tre vers.

#### v.8-10

Sætning for sætning gentages nu alt det, der med fortvivlelsens mod blev fastholdt i v.3-5. Det tøvende afløses af det sikre, det omskrevne af det direkte, det forjættede af det opfyldte. Og i stigende fortrøstning bliver bønnen til bekendelse og opfordring til bekendelse og lovsang.

Den ændrede sindstilstand markeres med ord som: *Da* (v.8) og *Ja nu* (v.10), som på een gang viser det indgribende og det nutidige i det, der er sket.

*v.8 sammenholdt med v.5:*

Bønnen og dens virkning præciseres.

linie 1: Er spæd Du - får tilføjjelsen 'vor Herre'.

linie 2: Håbet, den stækkede bøn - får mæle og navn: Fadervor<sup>8</sup>.

linie 3-4: Troen på Guds Søn - og bønnen i hans navn holder hvad der loves i Johs. 14, 12-14.

linie 5-7: Når vort bånd løses - da læges vort savn og vi kan prise hans hellige navn<sup>9</sup>.

*v.9 sammenholdt med v.4:*

Lovsangen og dens oprindelse beskrives i billeder fra dansk natur.

v.4,3-4: Lovsangen er fra tidernes morgen nedlagt i vore hjerter og munde, som den er det hos fugle i lunde<sup>10</sup>.

v.9,3-4: Lovsangen, der skal lyde fra det genskabte menneskes læber (v.7), er som en genspejling af himlens blå, og den skal lyde så overvældende, at fuglene må tie og alverden skal forstå, hvad Jesu navn har at betyde<sup>10</sup>.

*v.10 sammenholdt med v.3:*

Guds nærhed er nu åbenbar.

v.10,1-2: 'Vor Herre! ja nu er Du nær,/Det kan vi paa Trøsten fornemme'.

v.3, 3-4: Den fortvivledes stædige hagen sig fast i sine tidligere gjorde erfaringer af Guds nærhed - 'For immer af Hiertet paakaldt/Du trøster saa ømt dine Kjære' - har nu stået sin prøve.

v.10,3-7: I himmelens råd går englene i forbøn for os og adlyder bønnen i navnet (v.9) om at lære os at synge på ny (v.7), ved at istemme lovsangen for os 'til Glæde for Graad'. 'Vort Hierte! hvi vil Du dig græmme?'

*v.11-12*

Stigningen kulminerer i v.11: 'Triumf! Vi har vundet vor Sag!/ Med Engle kom Huset det lave' (jf.v.6,3-4).

Udfrielsen af angst og pine skildres i en paradisis-vision i de to afsluttende vers, hvor vi ser, hvilken herlighed det er at være Guds barn, omgivet af Guds engles kærlige omsorg.

Sproget er eventyrets-/mytologiens billedsprog. Alt er nu nært og mildt; tonefaldet er lyst og blødt i ord og rytme - med det lange, ubrudte åndedrag i linierne 5-7:



Af Palmerne smaae  
Guds Engle forstaae  
Guds Barnet et Lysthuus at lave.

modsat de angstjagede, stakåndede sætninger i de tilsvarende linier i v.1 og v.2:

Hensmuldret i Støv,  
Henviret som Løv,  
Indspærret af Helvedes Porte.

v.11. Englene hørte Guds-barnets bøn om at bringe det hellige hus til os (v.6) og gjorde dermed 'Daarernes' ord til skamme - vor Herre ligger ikke ufrelst i muldet det sorte, nej, 'Nu har over Hoved vi Tag,/ For Øie en lille Guds Have.' (Symbolerne for forgængelighed, 'Støv/Løv', erstattes af symbolet for vækst, 'Palmerne smaae', jf. v.6-7).

v.12. Guds milde engle, klædt i fuglens ydmyge dragt, vil utrættelig synge og slå harpens strenge for guds barnet/dåbsbarnet.

Og i den stærkest mulige kontrast til salmens udgangspunkt - gudsforladtheden - slutter verset med linierne:

Da leger i Bryst  
Vort Hierte med Lyst  
Med Fryd af de Levendes Kilde!

#### IV

Hvad er da de karakteristiske træk ved denne salme? Ser man på de sproglige elementer, som vi har gjort det ved denne gennemgang, må det for mig at se være:

1. Verskrydsningen.
  2. Kontrasten mellem yderversene.
  3. Midterversenes evangeliske indhold, der gør dem til salmens kerne og vendepunkt.
  4. Toneskiftet efter midterversene.
  5. De sproglige stilskeft.
- Sagt med andre ord: her er tale om en tre-delt symmetrisk form,

hvor et af de formskabende elementer er et spil på associationer af antonym og synonym art mellem en indledende og en afsluttende del. Det, der bevirker dette spil, finder sted i en kortere midterdel, hvor det forud sagte ændres i samspillet med en udefra kommende faktor - i dette tilfælde den kristne forkyndelse - hvorefter det negative, tvivlende udtryk med eet afløses af et positivt, fortrøstningsfuldt.

En form beslægtet med denne finder vi i musikkens repriseformer, der spænder fra barokkens små dansesatser til de mere komplicerede satser i wienerklassikkens og romantikkens sonater og symfonier m.v., hvor førstesatserne har den såkaldte 'sonateform', der har følgende hovedtræk:

- a. I førstedelen, ekspositionen, fremlægges værkets temaer.
- b. I midterdelen, gennemførings-/modulationsdelen, arbejdes der med disse temaer, idet der kastes lys over dem ved forkortninger, forskydninger, skiftende tonearter (modulationer) og sammenstilling med nyt tematisk stof.
- c. I slutningsdelen, reprisen, bringes temaerne fra førstedelen i samme rækkefølge som før, men i en toneartsmæssig afklaret form og med midterdelens fornyende kraft bag sig.

At der er en lighed mellem salmens og musikstykkets symmetrisk opbyggede form synes indlysende, forskellene til trods. Og at vi fra vor dagligdag kender til sådanne treleddede strukturer, gør denne form til noget ret selvfølgeligt for os.

Vi kender den fra det lille barns verden med begreber som: sultbryst-mæthed, slå sig-blive pustet på-løbe videre; fra den voksnes verden: nederlag-tillid-oprejsning, svigten-accept-nyt mod; fra gudstjenesten: indgangsbøn-evangelium-udgangsbøn, synd-nåde-oprejsning.

At Grundtvig havde en forkærlighed for tre-leddede begreber, som f.eks. tro-håb-kærlighed, bekendelse-forkyndelse-lovsang, er en kendt sag.

Denne struktur har altså ligget ham i blodet, men har sikkert også været ham bevidst som digter og som teolog.

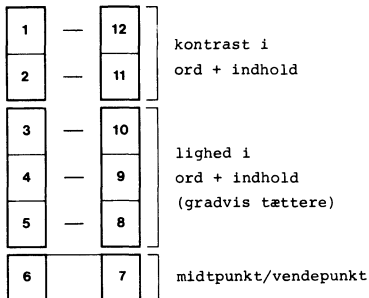
Sammenligner vi *Vor Herre! til Dig maa jeg tye* og dens tre led: pine-evangelium-fryd med de ovennævnte tre-leddede mønstre, ser vi, at der er et tydeligt slægtsskab.

Strukturens indhold er menneskets stadige kamp mod mørket;

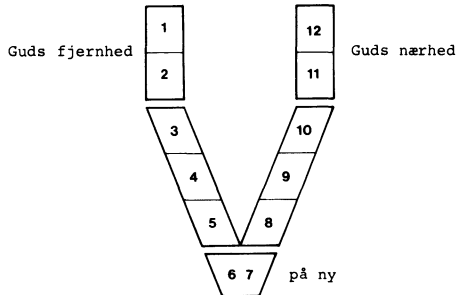
det mørke, som i mødet med den kristne forkyndelse, vendes til lys - 'til Glæde for Graad', som Grundtvig siger i v.10.

Dette indhold, genskabelsesforløbet - det stadig skænkede *på ny* - får gennem salmens strukturer et næsten grafisk, visuelt udtryk i en V-lignende form, som vi på øvelsesholdet har kaldt for V-strukturen<sup>11</sup>.

## VERSKRYDS



## FORM



V-strukturen synes at forekomme i flere af Grundtvigs salmer, bl.a. i Herren han har besøgt sit Folk (I 23 og II 132), Alt hvad som Fuglevinger fik (IV 224), Guds Aasyns Lys alene (V 256), Gud-Helligaand, vor Trøstermand<sup>11</sup> (IV 158), Luk Øine op, al Christenhed (V 290), Kors ved Kors paa Golgatha (V 336), Lille Guds Barn! hvad skader Dig (V 45), Sov sødt Barnlille (IV 29 og IV 193), O, hvor er Naade-Stolen (V 65), Soel-Formørkelsen den fulde (V 85) - i nogle af salmerne i en varieret skikkelse. Dette vil jeg gøre rede for i fortsættelse af denne artikel. Her vil jeg blot slutte med at nævne, at samme form, V-strukturen, også findes i Grundtvigs sidste digt, Gammel nok jeg nu er blevet/ Mellem Vugge min og Grav (V 350), som er skrevet godt og vel 30 år senere end Vor Herre! til Dig maa jeg tye.

## Noter

I artiklens overskrift er udtrykket 'håbssalme' lånt fra Christian Højlunds artikel, se her s. 126.

1. Øvelser over Grundtvigs salmer og prædikener afholdt på *Aarhus Universitet* 1975 under ledelse af Christian Thodberg.
2. I *Sangværket* står salmen under overskriften *Herrens Huus*.
3. Disse linier er omskrevet af mig for overskuelighedens skyld.
4. Om salmens historie og dens indhold belyst ud fra Grundtvigs prædikener henvises til Chr. Thodbergs afhandling *Årsskiftet 1839-40 og salmen 'Vor Herre! til Dig maa jeg tye'* (*Dansk Kirkesangs Årsskrift* 1971-72, s. 156 ff.).
5. Se Chr. Thodberg *En glemt dimension i Grundtvigs salmer*, kap. III (Gad 69), samt Erik Krebs Jensens artikel her, s. 82.
6. Se Chr. Thodberg *En glemt dimension...*, kap. VII, s. 67 og 72, Chr. Højlunds artikel, her s. 124, Erik Krebs Jensens artikel, her s. 78 og Valdemar L. Ludvigsens artikel, her s. 164.
7. Se kommentarbindet til GSV, hvor det angives, at der i v.6,1 først har stået 'Dit Tempel er sunket i Grus'.
8. Bemærk at håbet viser sig at være identisk med Fadervor, en sammenhæng som er blevet påvist af Chr. Thodberg i *En glemt dimension...*, kap. VIII, og som her synes bekræftet ved verskrydsnings-strukturen.
9. Fra vers 5,3 kan man fortsætte med vers 8,3-4 (og et skjult citat af Johs. 14,12-14 kommer til syne). Det samme kan gøres imellem linierne 5-7. Dette er hvad jeg forstår ved kompletterende sætninger.
10. Se Erik Krebs Jensens artikel, her s. 70.
11. Se Chr. Thodbergs omtale af strukturen i *Om 'Gud-Helligaand, vor Trøstermand', (Humanitet og eksistens - en artikelsamling tilegnet Børge Diderichsen, s. 24, Gyldendal 1976)*.

## Tillæg

*Temaer i v.6-7:*

- a. *Evangeliet* om den 12-årige Jesus, Luk. 2,42-52.
- b. *Den katolske legende* om Jesu barndomshjem, der på underfuld vis bringes fra Nazaret til Loreto.
- c. *Dåben*, dens korstegnelse, dens barnekår med Jesus til broder og Gud til Fader - udtrykt i bønnen Fadervor.

*Associative temaer*

- d. *Hjerte-motivet*, som findes i v.3-4 - og indirekte i v.5 - knytter naturligt til ved evangeliet til l.s.e.h3k. og de andre barndomsfortællingers tale om *Marias hjerte* og de ord, hun gemte deri. Også ordene 'i Ro' og 'i Løn' leder tanken i den retning. Endelig vises betydningen af motivet i v.10, der slutter med ordene '*Vort Hjerte! hvi vil Du dig græmme?*' (Bemærk desuden associationerne på huus/rum - hjerterummet, se her s. 250).
- e. *Vækst-motivet*, som ligeledes knytter sig til barndomsfortællingerne om Marias hjerte og om hvordan Jesus gik frem i visdom og yndest hos Gud og mennesker.
- f. *Jule-motivet*, der er nært forbundet med helligtrekongertidens tekster, fremkaldes ved billedet af *løndommen/lønkammeret* - *hjertekammeret*/-rummet - *krybberummet* hos Joseph og Moder Marie; - og ved talen om *engle i sky*, som får juleevangeliets beretning til at tone frem: om *barnet i krybben*, om *herrens engel* og tilsagnet til hyrderne på marken: 'Frygt ikke, thi see...', om *de himmelske hærskarers sang*: 'Ære være Gud i det højeste, på

jorden fred i mennesker der har hans velbehag!' Og også Grundtvigs julesalmer klinger med, *Et barn er født i Bethlehem, Julen har Englelyd* og *Velkommen igen Guds Engle smaa*.

- g. *Opstandelses-motivet*: Jesu opstandelse/ den døbtes opstandelse (genskabelse) hver eneste søndag - historien igennem - jf. 'den græske vækkelse'.
- h. *Pinse-motivet*, som vokser frem af beskrivelsen af lovsangen, der skal overgå fuglenes sang, der jo netop ved pinsetid er på sit højeste (jf. naturbillederne i v.4 og v.9). Måske er der også en associations-kæde fra juleevangeliet: 'og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!' - over Jesu dåb: 'Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag' og helligånds-duens tilsynekomst - videre frem til pinsedåben. Fugle-tunger, menneske-tunger, ild-tunger.
- Jul - påske - pinse ligger for mig at se gemt i v.7.

#### *Om salmens forkortede form*

'Vor Herre! til Dig maa jeg tye' kom først på tryk i *Dansk Kirketidende* 1869 under navnet 'Herrens Huus', og derefter i *Sangværket*, bd.3, 1873. Af *Mallings Salmehistorie*, bd. 5, s. 180-181, fremgår det, at salmen på sin vandring gennem salmebøgerne har fremtrådt i diverse forkortelser: *Salmebog for Kirke og Hjem* (Kolding 1892), nr. 278: v.1-8 (8 vers), *Tillæg til Salmebog for Kirke og Hjem* (v. Th. Bugge 1903), nr. 764: v.1, 3-5, 10 (5 vers), *Salmebog for Nordjyllands Frimenigheder*, 1924, nr. 393: v.1-5, 9-10 (7 vers). Derefter blev så godt som alle enige om en udgave på 6 vers: v.1, 3-5, 9-10, og i denne version blev salmen i 1953 optaget i *Den danske Salmebog* som nr. 519. (Her skal nævnes, at jeg i et tillæg fra 1882 til *Festsalmer for Nykøbing Mors' Menighed*, udg. af K. Lund og Fr. Nygaard, har truffet på en udgave med alle 12 vers). Som kommentar til ovenstående skal jeg citere Malling. Han skriver, at 'salmen i sin helhed er vanskelig at forstaa' - og fortsætter: 'Det er klart, at versudvalget her maa volde noget besvær, og man maa prøve sig frem'.